

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa G. Spółka Partnerska w S.

przeciwko K. D.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie powodowej A. W. o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 marca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 24 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę
3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej

do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które przedstawił w formie pytań: „czy sporządzenie przez adwokata umowy o świadczenie pomocy prawnej, w sposób który powoduje wątpliwości interpretacyjne w zakresie podstaw ustalenia wartości należnego mu od klienta wynagrodzenia, stanowi naruszenie zasad uczciwości i lojalności wobec kontrahenta oraz narusza zasadę równości stron stosunku zobowiązaniowego, a w konsekwencji czy skutkuje nieważnością tych postanowień jako sprzecznych z zasadami współżycia społecznego?” oraz „czy wątpliwości interpretacyjne, które nie dają się usunąć w drodze ogólnych dyrektyw wykładni oświadczenia woli, powinny być rozstrzygnięte na niekorzyść strony będącej podmiotem świadczącym profesjonalne usługi prawne, która zredagowała tekst umowy wywołując wątpliwości - zgodnie z zasadą *in dubio contra proferentem*, czy prymat należy przyznać ewentualnemu kontekstowi sytuacyjnemu towarzyszącemu złożeniu oświadczenia woli?”.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga przedstawienia problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). W postanowieniu z 23 marca 2012 r., II PK 284/11 (nie publ.), Sąd Najwyższy wyjaśnił też, że zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego względnie uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy

przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne”.

Pozwany w niniejszej sprawie nie wskazał, w związku z wykładnią jakich przepisów pozostają zacytowane wyżej pytania. Pierwsze z tych pytań nie ma waloru abstrakcyjnego. Jest to w istocie pytanie o to, jakie konsekwencje prawne należałoby przypisać okolicznościom faktycznym, które zostały w nim opisane. W ramach podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, którą Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej byłby związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), nie zostały jednak ustalone okoliczności takie, jak przedstawione w sformułowanym przez pozwanego pytaniu.

Odpowiedź na drugie z pytań została już udzielona w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. np. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 29 czerwca 1995 r., III CZP 66/95, OSNC 1995, nr 12, poz. 168, wyroki Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2011 r., V CSK 204/10, nie publ., z 8 października 2004 r., V CK 670/03, OSNC 2005, nr 9, poz. 162).

Pozwany powołał się także na nieważność postępowania, jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.), a zarzut ten uzasadniał pominięciem przez Sąd Apelacyjny, że pozwany nie został zawiadomiony o terminie przesłuchania w drodze pomocy prawnej jednego ze świadków. Uchybienie, na które wskazuje pozwany miało miejsce w postępowaniu przed Sądem Okręgowym, jako sądem pierwszej instancji, gdy tymczasem w orzecznictwie Sądu Najwyższego ustalony jest pogląd, że nie jest przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ewentualna nieważność postępowania przed sądem pierwszej instancji, a jedynie przed sądem drugiej instancji (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2009 r., II CSK 80/09, nie publ.).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. poz. 507), orzeczono jak w postanowieniu.

aj